

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu ve věcech volebních, ve věcech místního a krajského referenda a ve věcech politických stran a politických hnutí složeném z předsedy Tomáše Langáška a soudců Josefa Baxy, Michaely Bejčkové, Radana Malíka, Petra Mikeše (soudce zpravodaj), Pavla Molka a Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Česká asociace satelitních operátorů z. s.**, IČO 05273323, se sídlem Štěpánská 1742/27, Praha 1, zast. Mgr. Danielem Čekalem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro dohled nad hospodařením politických stran a politických hnutí**, se sídlem Kounicova 688/26, Brno, zastoupený JUDr. Filipem Rigelem, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2017, čj. UDH-SPR-PS-1/2017-12, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 5. 2019, čj. 33 A 1/2018 - 53,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 5. 2019, čj. 33 A 1/2018 - 53, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2017, čj. UDH-SPR-PS-1/2017 - 12, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **19 456 Kč** k rukám jeho zástupce Mgr. Daniela Čekala, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad pro dohled nad hospodařením politických stran a politických hnutí (dále jen „stěžovatel“) rozhodnutím ze dne 31. 10. 2017, čj. UDH-SPR-PS-1/2017-12, shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 16h odst. 1 písm. a) zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o volbách do Parlamentu“). Toho se měl dopustit tím, že v rozporu s § 16 odst. 2 zákona o volbách do Parlamentu dne 17. 5. 2017 zadal inzerát zachycující karikaturu předsedy vlády Mgr. Bohuslava Sobotky v buldozeru a text začínající slovy „Proč premiér hrne naše peníze soukromým firmám? Nevíme...“, který byl otištěn v deníku Mladá fronta DNES dne 19. 5. 2017, přičemž dle stěžovatele tato inzerce naplňovala znaky volební kampaně

podle § 16 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu. Šlo totiž o sdělení v neprospěch Bohuslava Sobotky, který byl v době vydání inzerátu v pozici designovaného celostátního lídra politické strany ČSSD ve volbách do Poslanecké sněmovny v roce 2017, a to aniž by žalobce před vstupem do volební kampaně požádal o zápis do zvláštního registru registrovaných třetích osob vedeného podle § 16e odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 23 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí stěžovatele podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že se stěžovatel nedostatečně zabýval charakterem a osobou žalobce (charakterem jeho činnosti jako právnické osoby), neposuzoval přestupkové jednání v širším kontextu a nezkoumal záměr žalobce. Uvedl, že při právní kvalifikaci nelze postupovat čistě formalisticky a za vedení volební kampaně považovat jakékoliv úplatné sdělení v neprospěch osoby ve veřejné funkci během volebního období, ale pouze takové, které má souvislost s nadcházejícími volbami. Krajský soud rovněž uvedl, že ze samotného inzerátu nevyplývá stranická příslušnost Bohuslava Sobotky ani jeho kandidatura v nadcházejících volbách do Poslanecké sněmovny. Dovození záměru žalobce účastnit se volební kampaně pouze s odkazem na jedno slovo „voliči“ vyskytující se v inzerátu, aniž by se stěžovatel dále zabýval, jakou mělo funkci a význam, bylo dle krajského soudu útržkovité a pomíjelo celkový kontext inzerátu.

[3] Krajský soud dodal, že po vyhodnocení povahy a potenciálních či reálných dopadů inzerátu je nutné se zabývat tím, zda Bohuslav Sobotka byl v době zveřejnění inzerátu kandidátem některého politického subjektu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nesprávné obsazení soudu. Dle krajského soudu je nutné posuzovat deliktní jednání jako tzv. jiný správní delikt, přesto rozhodoval samosoudcem a nikoliv ve tříčlenném senátu. Pokud je nutné skutek hodnotit jako přestupek, pak krajský soud nesprávně uvedl, že je nutné posuzovat materiální stránku věci, jelikož ta je zpravidla dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku.

[5] Stěžovatel v dalších částech kasační stížnosti rozporuje závěry krajského soudu týkající se interpretace důvodové zprávy a zapojení žalobce do volební kampaně (bod [2] tohoto rozsudku) a uvádí, že daným inzerátem žalobce vstoupil do volební kampaně, učinil tak úplatně a po zahájení volební kampaně. Ustanovení § 16 odst. 3 zákona o volbách do Parlamentu ohraničuje počátek volební kampaně dnem vyhlášení voleb a končí dnem vyhlášení celkových výsledků voleb. Rozhodnutí prezidenta republiky o vyhlášení voleb bylo ve Sbírce zákonů vyhlášeno dne 2. 5. 2017. Daný inzerát tak spadá do časového rámce pro regulovanou část kampaně. Jiný výklad by vedl k absurdním důsledkům, dle kterých by různé subjekty v návaznosti na různou dobu podání kandidátních listin podléhaly regulaci v jinou dobu. Určité povinnosti kandidujícím subjektům vznikají dle § 16a zákona o volbách do Parlamentu už po pěti dnech od vyhlášení voleb, což je v době, kdy ještě nemohlo dojít k registraci kandidátní listiny. Dle stěžovatele je tak nutno rozlišovat mezi „kandidátem“ a „registrovaným kandidátem“. Pravidla pro vedení kampaně se vztahují již na „kandidáta“. Oznamení kandidatury a vstup do kampaně nejsou právně uchopitelné pojmy. Vstup do kampaně probíhá faktickým jednáním, mnohdy řadu měsíců před podáním kandidátní listiny. U tradičních politických stran (jako je ČSSD) lze kandidaturu předpokládat automaticky. Zřízení volebního účtu je již uchopitelným vstupem do politické kampaně, přičemž předseda strany je od ní neoddělitelný.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasil se závěry krajského soudu a dodal, že je absurdní názor stěžovatele, dle kterého je kandidátem osoba, která jakýmkoliv způsobem teprve v budoucnu může vstoupit do volební kampaně. V době vydání inzerátu Bohuslav Sobotka nebyl kandidátem, dokonce existovaly důvodné pochybnosti, zda bude vůbec kandidovat do Poslanecké sněmovny. Stěžovatel dospívá k závěru, že ten, kdo se nechce zapojit do volební kampaně, musí dopředu předpokládat, zda se nějaká osoba v budoucnu zapíše na kandidátní listinu. Žalobce tak podle stěžovatele spáchal přestupek tím, že automaticky nepředpokládal budoucí kandidaturu Bohuslava Sobotky. Žalobce dále poukazuje na to, že již ve správním řízení objasnil, z jakého důvodu zadal inzerát, přičemž to nemělo souvislost s nadcházejícími volbami do Poslanecké sněmovny.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, byť v první řadě z jiného důvodu, než který uvádí stěžovatel.

[8] Kasační soud se nejprve zabýval namítanou zmatečností řízení. Stěžovatel je toho názoru, že napadený rozsudek vydal krajský soud v nesprávném obsazení, jelikož rozhodoval samosoudcem, a nikoliv v senátu.

[9] Dle § 31 odst. 1 s. ř. s. *krajský soud ve věcech správního soudnictví, nestanoví-li zákon jinak, rozhoduje ve specializovaných senátech složených z předsedy a dvou soudců. Dle § 31 odst. 2 s. ř. s. ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, [...] rozhoduje specializovaný samosoudce.*

[10] Dle § 112 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), platí, že *na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*

[11] Deliktní jednání bylo spácháno nejpozději dne 19. 5. 2017, tedy ještě před počátkem účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, který nabyl účinnosti 1. 7. 2017. Dle věty druhé § 112 tohoto zákona se odpovědnost za jiné správní delikty posuzuje podle dosavadních zákonů. Krajský soud proto nepostupoval chybně, pokud deliktní jednání označil za jiný správní delikt.

[12] Dle věty první § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky se však na jiné správní delikty hledí jako na přestupky podle daného zákona. Z hlediska hmotného práva tak bylo nutné posuzovat deliktní jednání jako jiný správní delikt, procesně se však jednalo o přestupek. Z toho důvodu je však vhodnější označovat tzv. jiné správní delikty již dle nové procesní úpravy, tedy jako přestupky. Z citovaného § 31 odst. 2 s. ř. s. pak plyne, že ve věcech přestupků, za něž lze uložit pokutu nejvýše 100 000 Kč, rozhoduje samosoudce. Horní hranice v právě posuzované věci je dle § 16h odst. 5 písm. a) zákon o volbách do Parlamentu právě 100 000 Kč. Rozsudek krajského soudu tak není zmatečný, jelikož soud rozhodoval správně samosoudcem.

[13] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda se pro účely požadavku registrace třetích osob podle § 16e zákona o volbách do Parlamentu žalobce dopustil deliktního jednání v době „volební kampaně“ ve smyslu § 16 odst. 1 a odst. 3 zákona o volbách do Parlamentu.

[14] Krajský soud uvedl, že je nutné zabývat se otázkou, zda Bohuslav Sobotka byl v době zveřejnění inzerátu kandidátem některého politického subjektu, až po vyhodnocení povahy a potenciálních či reálných dopadů inzerátu. Zároveň uvedl, že se touto otázkou bude muset zabývat stěžovatel v novém řízení. Krajský soud tak nereagoval na námitku žalobce uvedenou na straně 8 a 9 žaloby, dle které ČSSD podala definitivní podobu kandidátní listiny až po 27. 5. 2017, tj. nejméně 5 dnů po zveřejnění inzerátu. Navíc Český statistický úřad zveřejnil kompletní seznam kandidátních listin 6. 9. 2017. V době zadání i zveřejnění inzerátu tak nebylo s určitostí možné vědět, kdo je a kdo není kandidátem. Žalobce vznesl jasnou námitku, na kterou měl krajský soud povinnost reagovat a vypořádat ji, i když zrušil rozhodnutí stěžovatele již na základě jiné námitky, neboť ve vypořádání této námitky mu zjištěná vada nebránila a její vypořádání zjevně mohlo být pro další řízení podstatné (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Měl se tak vyjádřit i k tomu, zda žalobce mohl být odpovědný za spáchání daného přestupku i v době, ve které dle jeho tvrzení nebylo postaveno najisto složení kandidátní listiny ČSSD.

[15] Pro tuto vadu, ke které je kasační soud povinen přihlédnout i z úřední povinnosti, by Nejvyšší správní soud měl za běžných okolností rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Tímto způsobem však nepostupoval. Jak bude dále uvedeno, volební senát Nejvyššího správního soudu již k dané otázce svůj názor vyjádřil v rozsudku ze dne 12. 8. 2020, čj. Ars 6/2019 - 33, č. 4074 Sb. NSS, *ve věci Spolku pro zachování demokracie v ČR*. Na tomto závěru volební senát kasačního soudu nadále trvá. Zároveň se stěžovatel výslovně zabýval touto otázkou i ve své kasační stížnosti a žalobce se k ní vyjadřoval. Je nutné rovněž poukázat na to, že stěžovateli je rozsudek ve věci Spolku pro zachování demokracie v ČR znám, jelikož v daném řízení vystupoval rovněž v pozici žalovaného. Z toho pro kasační soud vyplývá, že stěžovatel byl srozuměn s možným následováním názoru vyjádřeného v rozsudku ve věci Spolku pro zachování demokracie v ČR, proto pro něj nemůže být překvapivé rozhodnutí vydané v nynější věci. Pokud by v této situaci Nejvyšší správní soud vrátil věc k dalšímu řízení krajskému soudu, ten by pouze doplnil zrušovací důvody o důvody uvedené v rozsudku ve věci Spolku pro zachování demokracie v ČR. Z důvodu procesní ekonomie tak Nejvyšší správní soud výjimečně nezrušil rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud na rozdíl od krajského soudu považoval za stěžejní otázku, zda bylo vůbec možno Bohuslava Sobotku v rozhodné době považovat za kandidáta. Již tento závěr by vedl k tomu, že nebyl naplněn jeden ze znaků skutkové podstaty. V této situaci by bylo nadbytečné, aby se žalovaný v dalším řízení zabýval čímkoliv dalším. Řízení o přestupku by muselo být zastaveno podle § 86 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť by již z toho bylo zřejmé, že skutek, o němž se vede řízení, není přestupkem.

[16] Jak již bylo uvedeno, kasační soud k otázce časového vymezení volební kampaně ve vztahu k přestupku (v ustanovení uvedeno „správního deliktu“) dle § 16h odst. 1 písm. a) zákona o volbách do Parlamentu již obsáhle vyjadřoval v rozsudku ve věci Spolku pro zachování demokracie v ČR, ve kterém dospěl k závěru, že je nutné přiklonit se k restriktivnímu výkladu a za „kandidáta“ považovat „pouze toho, kdo je kandidátem nejen materiálně, ale i formálně, tedy je uveden na kandidátní listině nebo přiblížce k registraci, která již byla příslušným orgánem registrována. Až od okamžiku registrace se totiž potenciální třetí osoby mohou dozvědět, že na ně v případě určitých podob realizace politického projevu dopadá povinnost registrace ve smyslu § 16e zákona o volbách do Parlamentu“ (v podrobnostech viz daný rozsudek, body [23] – [34]). Podle uvedeného rozsudku se třetí osoba může dopustit přestupku dle § 16h odst. 1 písm. a) zákona o volbách do Parlamentu až poté,

co byla kandidující politická strana, politické hnutí nebo koalice, jejich kandidát anebo nezávislý kandidát, proti nimž (v jejich neprospěch) vede třetí osoba volební kampaň, zaregistrována příslušným orgánem. Kasační soud k tomu doplňuje, že registrace zároveň musela být zákonem odpovídajícím způsobem zveřejněna tak, aby se o ní mohly třetí osoby dozvědět. Nejvyšší správní soud z tohoto závěru bude v dalším posouzení vycházet.

[17] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že usnesením ze dne 14. 7. 2020, čj. Ars 4/2019 - 53, předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 16h odst. 1 písm. a) a § 16 odst. 2 zákona o volbách do Parlamentu pro jejich protiústavnost. Vzhledem k tomu, že v nynější věci je sporné, zda na žalobce měla být vůbec tato ustanovení aplikována, přestože na něj v době jeho aktivit ještě nemusela vůbec dopadat, neshledal soud důvod k přerušení nynějšího řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.

[18] Zákon o volbách do Parlamentu zcela přesně určuje, jak a kdy mají registrační úřady [dle § 7 odst. 1 písm. e) to jsou krajské úřady] v rámci projednání a registrace kandidátních listin postupovat. Tento postup je uveden v § 33 zákona o volbách do Parlamentu.

[19] Kandidátní listiny se podávají nejpozději 66 dnů přede dnem voleb krajskému úřadu (§ 31 odst. 3 zákona o volbách do Parlamentu). Krajský úřad ve lhůtě od 66 do 60 dnů přede dnem voleb přezkoumá předložené kandidátní listiny (§ 33 odst. 1 věta první zákona o volbách do Parlamentu) a nejpozději 58 dnů přede dnem voleb vyzve k odstranění závad do 50 dnů přede dnem voleb, pokud obsahuje kandidátní listina závady (§ 33 odst. 1 věta druhá stejného zákona). **Ve lhůtě 49 dnů přede dnem voleb rozhodne krajský úřad o škrtnutí kandidátů, registraci nebo o odmítnutí kandidátní listiny (§ 33 odst. 2 a 3 zákona o volbách do Parlamentu).** Dle § 33 odst. 4 zákona o volbách do Parlamentu *krajský úřad neprodleně vyhotoví rozhodnutí o registraci, o odmítnutí kandidátní listiny nebo o škrtnutí kandidáta na kandidátní listině a zašle je tomu, kdo je proti tomuto rozhodnutí oprávněn domáhat se ochrany u soudu (§ 86); **současně rozhodnutí vyvěsí na úřední desce krajského úřadu a vyznačí na něm den vyvěšení. Za doručené se rozhodnutí považuje třetím dnem ode dne vyvěšení.***

[20] Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že krajský úřad přesně 49. den přede dnem voleb rozhodne o registraci kandidátní listiny a neprodleně rozhodnutí vyvěsí na úřední desku. Jak již bylo uvedeno, třetí subjekt se může dopustit přestupku dle § 16h odst. 1 písm. a) zákona o volbách do Parlamentu až poté, co byl politický subjekt zaregistrován a tato registrace byla zveřejněna. Je proto vyloučeno, aby se třetí osoba mohla před 49. dnem voleb dopustit přestupku dle § 16h odst. 1 písm. a) zákona o volbách do Parlamentu.

[21] Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu v roce 2017 proběhly ve dnech 20. a 21. 10. 2017. Dnem, kdy Krajský úřad Jihomoravského kraje (kde Bohuslav Sobotka kandidoval) mohl nejdříve zveřejnit rozhodnutí o registraci kandidátní listiny, byl tak den 1. 9. 2017.

[22] V posuzované věci zadal žalobce sporný inzerát dne 17. 5. 2017 a byl otištěn 19. 5. 2017. Vzhledem k výše uvedenému je tak nutno dospět k závěru, že tak učinil v době, kdy nebylo postaveno najisto, že Bohuslav Sobotka bude kandidovat ve volbách do Poslanecké sněmovny, proto žalobce daným skutkem nemohl naplnit skutkovou podstatu přestupku, který je mu kladen za vinu.

[23] Nejvyšší správní soud, stejně jako ve věci Spolku pro zachování demokracie v ČR, zdůrazňuje, že tímto rozsudkem pouze konstatuje, že není přestupkem podle § 16h odst. 1 písm. a) zákona o volbách do Parlamentu, pokud třetí osoba zveřejňuje způsobem, který by jinak bylo

možno pokládat za volební kampaň, sdělení v neprospěch osoby, která však ještě není formálně kandidátem, tedy není uvedena na kandidátní listině či přihlášce k registraci, která byla registrována. Soud se nijak nevyjadřuje k povinnostem samotných kandidujících subjektů (popřípadě osob, které jsou s nimi propojeny), které mají hlavní vliv na to, kdy podají kandidátní listinu či přihlášku k registraci, což by mohlo vést i k obcházení zákona. Hrozba obcházení zákona ze strany subjektů, které ovlivňují okamžik registrace kandidátních listin a přihlášek k registraci, však nemůže být řešena tím, že bude extenzivně omezována i svoboda politického projevu třetích osob, které na to žádný vliv nemají.

[24] Nejvyšší správní soud se vzhledem k výše uvedenému již nezabýval dalšími námitkami vznesenými v kasační stížnosti, jelikož i kdyby je seznal důvodnými, neměnilo by to nic na závěru, že žalobce se nemohl dopustit přestupku, který je mu kladen za vinu.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Ze shora uvedeného je zřejmé, že krajský soud správně zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele, avšak z chybných důvodů. Je nicméně zřejmé, že nesprávný byl i právní názor stěžovatele. Rozšířený senát v usnesení ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS, k možnosti Nejvyššího správního soudu nahradit nesprávné odůvodnění jinak správně zrušujícího výroku krajského soudu uvedl: „Zruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nabradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.“ V tomto případě důvody, na nichž krajský soud své rozhodnutí založil, v podstatné míře neobstojí. V takovém případě bylo podle závěrů rozšířeného senátu namísto rozsudek zrušit a věc mu vrátit k dalšímu jednání. Uvedené závěry však byly učiněny před účinností novely soudního řádu správního č. 303/2011 Sb., která v § 110 odst. 2 písm. a) nově zavedla možnost současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu zrušit i rozhodnutí správního orgánu. Po této novele tedy není důvodu vracet věc krajskému soudu, pokud je zřejmé, že vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu by pouze musel tyto důvody převzít a opětovně napadené rozhodnutí zrušit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, čj. 9 As 269/2016 - 44, č. 3680/2018 Sb. NSS).

[26] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že je sice namísto zrušit napadený rozsudek krajského soudu, ale zároveň opětovně v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušit i napadené rozhodnutí. Dle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je stěžovatel právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán.

[27] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[28] Úspěch ve věci se posuzuje dle osudu žalobou napadeného správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že výsledkem soudního přezkumu před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, je nutno konstatovat, že žalobce měl ve věci plný úspěch. V takovém

případě mu je stěžovatel povinen dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit náhradu nákladů řízení před soudem.

[29] Náklady řízení za žalobu jsou tvořeny náhradou výdajů právního zastoupení. Zástupce žalobce před krajským soudem učinil v řízení o žalobě celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)], písemné podání ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) AT a replika k vyjádření stěžovatele k žalobě dle stejného ustanovení. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. AT], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 AT. Za jeden úkon právní služby proto náleží 3 400 Kč, celkem tedy 10 200 Kč. Zástupce žalobce soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto mu byla daň k odměně příznána. Za řízení před krajským soudem se odměna zvyšuje o 2 142 Kč [21 % z 10 200 Kč, viz § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů]. Náklady jsou tvořeny i zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal požadovanou náhradu za úkon spočívající v poradě s klientem, jelikož ji žalobce nijak nedoložil.

[30] Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tvoří odměna ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby zvýšená o 300 Kč jako náhrada hotových výdajů. Kasační soud přiznal odměnu a náhradu za vyjádření žalobce ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) AT]. Odměna se zvyšuje o daň z přidané hodnoty o 714 Kč (21 % z 3 400 Kč). Nejvyšší správní soud nepřiznal požadovanou náhradu za úkon spočívající v poradě s klientem, jelikož ji žalobce nijak nedoložil, a za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, jelikož tento úkon přiznal již v rámci náhrady výdajů za řízení před krajským soudem.

[31] Ve svém souhrnu tak náklady řízení představují částku 19 456 Kč (10 200 + 2 142 + 3 000 + 3 400 + 714), kterou je stěžovatel povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Daniela Čekala, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2020

Tomáš Langášek
předseda senátu